

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2011. gada 10. novembrī^{* i}

Vides aizsardzība – Regula (EK) Nr. 1013/2006 un Regula (EK) Nr. 1418/2007 – Atkritumu sūtījumu kontrole – Aizliegums eksportēt uz Libānu lietotus katalizatorus

Lietā C-405/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Amtsgericht Bruchsal* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 26. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 10. augustā, kriminālprocesā pret

QB.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši A. Prehala [*A. Prechal*], K. Šimans [*K. Schiemann*] (referents), L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 16. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- QB vārdā – Š. Jēgers [*S. Jäger*], *Rechtsanwalt*,
- Itālijas valdības vārdā – Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz Dž. Ajello [*G. Aiello*], *avvocato dello Stato*,
- Eiropas Komisijas vārdā – A. Margelis [*A. Marghelis*] un G. Vilmss [*G. Wilms*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2011. gada 21. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 14. jūnija Regulas (EK) Nr. 1013/2006 par atkritumu sūtījumiem (OV L 190, 1. lpp.) 37. pantu kopsakarā ar Komisijas 2007. gada 29. novembra Regulu (EK) Nr. 1418/2007 par Regulas

* Tiesvedības valoda – vācu.

Nr. 1013/2006 III vai IIIA pielikumā uzskaitītu dažu atkritumu eksportu reģenerācijai uz valstīm, uz kurām neattiecas ESAO Lēmums par atkritumu pārrobežu pārvietošanas kontroli (OV L 316, 6. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2008. gada 29. jūlija Regulu (EK) Nr. 740/2008 (OV L 201, 36. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1418/2007”).

- 2 Šis lūgums ir iesniegts kriminālprocesā pret QB par to, ka viņa nosūtīja lietotus automašīnu katalizatorus no Vācijas uz Nīderlandi, lai tos eksportētu uz Libānu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Regulas Nr. 1013/2006 preambulas 1. un 42. apsvērumā ir norādīts, ka tās mērķis ir nodrošināt vides aizsardzību, kad tiek sūtīti atkritumi.
- 4 Šīs regulas preambulas 26. un 28. apsvērumā ir uzsvērts, ka attiecībā uz eksportu no Eiropas Savienības uz trešajām valstīm šī aizsardzība īpaši attiecas uz “attiecīgo valstu vidi”. Šīs pašas regulas preambulas 33. apsvērumā šajā ziņā ir konkrēti precizēts, ka “attiecībā uz eksportu [no Savienības], kas nav aizliegts, ir nepieciešams censties nodrošināt, lai atkritumus to sūtīšanas laikā, tostarp reģenerācijas vai apglabāšanas laikā trešā, galamērķa valstī, apsaimniekotu videi drošā veidā”.
- 5 Kā izriet no minētās regulas preambulas 3. apsvēruma, tās tāpat kā Padomes 1993. gada 1. februāra Regulas (EEK) Nr. 259/93 par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem Eiropas Kopienā, ieviešanu tajā un izvešanu no tās (OV L 30, 1. lpp.), kuru tā aizstāja, mērķis ir nodrošināt, lai tiktu pildīti pienākumi, kas izriet no Konvencijas par kontroli pār kaitīgo atkritumu robežšķērsojošo transportēšanu un to aizvākšanu [par bīstamo atkritumu starptautisko pārvadājumu un to apglabāšanas kontroli], kas tika parakstīta Bāzelē 1989. gada 22. martā un Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 1993. gada 1. februāra Lēmumu 93/98/EEK (OV L 39, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Bāzeles konvencija”).
- 6 Regulas Nr. 1013/2006 preambulas 5. apsvērumā ir precizēts, ka tās mērķis tāpat arī ir iekļaut Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) Padomes Lēmuma C(2001) 107, galīgā versija, ar ko pārskata Lēmumu C(92) 39, galīgā versija, par reģenerācijai paredzēto atkritumu pārrobežu pārvietošanas kontroli (turpmāk tekstā – “ESAO lēmums”), saturu, lai saskaņotu atkritumu sarakstus ar Bāzeles konvenciju un pārskatītu dažas citas prasības.
- 7 Šajā nolūkā, kā izriet no Regulas Nr. 1013/2006 1. panta 1. punkta, ar šo regulu nosaka procedūras un kontroles režīmus atkritumu sūtīšanas jomā atkarībā no sūtījuma izcelsmes, galamērķa un maršruta, sūtīto atkritumu veida un apstrādes veida, kas tiek piemērots atkritumiem to galamērķa punktā.
- 8 Regulas Nr. 1013/2006 IV sadaļas ar nosaukumu “Eksports no [Savienības] uz trešām valstīm” 2. nodaļas ar nosaukumu “Reģenerācijai paredzēto atkritumu eksports” 1. iedaļā ar nosaukumu “Eksports uz valstīm, kurās nepiemēro ESAO lēmumu” ietvertā 36. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šādu atkritumu eksports no [Savienības] reģenerācijas nolūkā valstīs, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, ir aizliegts:

a) atkritumi, kas uzskaitīti kā bīstamie V pielikumā;

[..]

f) atkritumi, ko galamērķa valsts ir aizliegusi importēt [..]

[..].”

- 9 Regulas Nr. 1013/2006 37. panta, kas arī ir ietverts minētajā 1. iedaļā, 1.–3. punktā ir paredzēts:

“1. Attiecībā uz atkritumiem, kas uzskaitīti III vai IIIA pielikumā un kuru eksports nav aizliegts saskaņā ar 36. pantu, Komisija 20 dienu laikā pēc šīs regulas spēkā stāšanās nosūta rakstisku pieprasījumu katrai valstij, kurā nepiemēro ESAO lēmumu, lūdzot sniegt:

- i) rakstisku apstiprinājumu, ka atkritumi var tikt eksportēti no [Savienības], lai tos reģenerētu attiecīgajā valstī, un
- ii) norādi par to, kura kontroles procedūra būtu piemērojama galamērķa valstī (ja vispār būtu piemērojama).

Katra valsts, kurā nepiemēro ESAO lēmumu, var izvēlēties šādus līdzekļus:

- a) aizliegumu; vai
- b) iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kā aprakstīts 35. pantā; vai
- c) neveikt nekādu kontroli galamērķa valstī.

2. Līdz šīs regulas piemērošanas dienai Komisija pieņem regulu, ņemot vērā visas atbildes, kas saņemtas saskaņā ar 1. punktu [..].

Ja valsts nav sniegusi apstiprinājumu, kā minēts 1. punktā, vai ar valsti jebkāda iemesla dēļ nav bijuši kontakti, piemēro 1. punkta b) apakšpunktu.

[..]

3. Ja valsts savā atbildē norāda, ka uz noteiktiem atkritumu sūtījumiem neattiecas nekāda kontrole, šādiem sūtījumiem *mutatis mutandis* piemēro 18. pantu.”

- 10 Saskaņā ar Regulas Nr. 1013/2006 35. pantu uz atkritumu sūtījumiem, kuriem piemēro šo tiesību normu, attiecina iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kas ir jāveic konkrēti kompetentajām nosūtīšanas un galamērķa iestādēm.
- 11 Saskaņā ar šīs pašas regulas 18. pantu uz atkritumu sūtījumiem, kuriem piemēro šo tiesību normu, attiecina informācijas prasības. Šajā pantā īpaši ir paredzēts, ka attiecīgajiem atkritumiem ir jāpievieno noteikti dokumenti un ir jāsniedz pierādījums, ka starp personu, kura organizē atkritumu sūtījumu, un atkritumu saņēmēju ir noslēgts līgums par to reģenerāciju, turklāt šim līgumam ir jābūt spēkā no sūtījuma uzsākšanas brīža.
- 12 Regulas Nr. 1013/2006 III pielikuma I daļā ar nosaukumu “To atkritumu saraksts, uz ko attiecas vispārīgas informācijas prasības, kas noteiktas 18. pantā (atkritumi “zaļajā” sarakstā)” ir konkrēti paredzēts, ka uz Bāzeles konvencijas IX pielikumā, kas ir atkārtots minētās regulas V pielikuma 1. daļas B sarakstā, nosauktajiem atkritumiem attiecas vispārīgas informācijas prasības, kas ir minētas regulas 18. pantā.

13 Regulas Nr. 1013/2006 V pielikuma 1. daļas B sarakstā ir ietverta konkrēti šāda atkritumu kategorija:

“B1120 Izmantoti [lietoti] katalizatori, izņemot par katalizatoriem izmantotus šķidrumus, kas satur jebkuru no šīm vielām:

- pārejas metāli, izņemot katalizatoru atkritumus (izlietoti [lietoti] katalizatori, izlietoti [lietoti] katalizatori šķidrā veidā vai citi katalizatori), kas norādīti A sarakstā

[..]

- lantanīdi (retzemju metāli):

[..].”

14 Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 1. un 6. apsvērumā ir noteikts:

“(1) Atbilstīgi Regulas [Nr. 1013/2006] 37. panta 1. punktam Komisija nosūtīja rakstisku pieprasījumu katrai valstij, uz kuru neattiecas ESAO Padomes Lēmuma C(2001) 107 galīgā redakcija, ar ko pārskata Lēmuma C(92) 39 galīgo redakciju, par reģenerācijai paredzēto atkritumu pārrobežu pārvietošanas kontroli, prasot rakstisku apstiprinājumu, ka minētās regulas III vai IIIA pielikumā uzskaitītos atkritumus, kuru eksports nav aizliegts saskaņā ar tās 36. pantu, var no [Savienības] eksportēt reģenerācijai šajā valstī, un prasot norādes par galamērķa valstī veicamo kontroles procedūru, ja tāda paredzēta.

[..]

(6) Dažas valstis savās atbildēs paziņo, ka tās plāno ievērot kontroles procedūras saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas atšķiras no Regulas [Nr. 1013/2006] 37. panta 1. punktā minētās procedūras. Turklāt saskaņā ar Regulas [Nr. 1013/2006] 37. panta 3. punktu minētās regulas 18. pants šādām kravām jāpiemēro *mutatis mutandis*, ja vien atkritumi nav pakļauti arī iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūrai.”

15 No lietas materiāliem izriet, ka Libānas Republika uz Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 1. apsvērumā minēto Komisijas pieprasījumu atbildēja ar vēstuli, kas datēta ar 2007. gada 23. jūniju. No šīs vēstules teksta konkrēti izriet, ka atkritumu imports Libānā ir regulēts Bāzeles konvencijā un ministrijas lēmumā, kas ir datēts ar 1997. gada 19. maiju. Šajā pašā vēstulē turklāt bija uzsvērts, ka, ņemot vērā faktu, ka Eiropas Kopienas izmantotie kodi atšķiras no tiem, ko izmanto Libānas Republika, pēdējā minētā neuzņemas nekādu atbildību, ja tās atbildē ir kļūdas vai izlaidumi.

16 Šīs vēstules pielikumā bija arī Komisijas nosūtītā standarta anketa, kuru bija aizpildījušas Libānas iestādes. Šīs iestādes tajā bija it īpaši norādījušas, ka, ja attiecībā uz kādu atkritumu kategoriju, kas ir minēta šajā anketā, nepiemēro ministrijas 1997. gada 19. maija lēmumu, šī kategorija ir atzīmēta ar piezīmi “NA”. Šī piezīme nebija minēta attiecībā uz kodu B1120 un tam atbilstošo atkritumu veidu uzskaitījumu. Attiecībā uz minēto atkritumu kategoriju iestādes turpretim bija atzīmējušas šīs pašas anketas 1. sleju ar virsrakstu “šo Eiropas Kopienas izcelsmes atkritumu imports ir aizliegts”.

17 Regulas Nr. 1418/2007 1. pantā ir noteikts:

“Reģenerācijai paredzēto atkritumu, kuri uzskaitīti Regulas [Nr. 1013/2006] III vai IIIA pielikumā, kuri nav aizliegti ar minētās regulas 36. pantu, eksportā uz dažām valstīm, uz kurām neattiecas [ESAO lēmums], ievēro procedūru, ko nosaka pielikums.”

18 Šīs regulas 1.a pantā ir paredzēts:

“Ja valsts, atbildot uz Komisijas rakstisko pieprasījumu saskaņā ar Regulas [Nr. 1013/2006] 37. panta 1. punkta pirmo daļu, norāda, ka tā neaizlieds dažus atkritumu sūtījumu veidus un nepiemēros tiem iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kas aprakstīta minētās regulas 35. pantā, šādiem sūtījumiem *mutatis mutandis* piemēro minētās regulas 18. pantu.”

19 Turklāt Regulas Nr. 740/2008 pielikumā ir ietverts konkrēti šāds precizējums:

“PIEZĪME. Regulas [Nr. 1013/2006] 18. pants saskaņā ar šīs regulas 1. pantu attiecas uz Regulas [Nr. 1418/2007] pielikuma c) un d) sleju.”

20 Regulas Nr. 1418/2007 pielikumā ir noteikts:

“Šajā pielikumā aiļu [sleju] nosaukumi attiecas uz sekojošo:

- a) aizliegumu;
- b) iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kā aprakstīts Regulas [Nr. 1013/2006] 35. pantā;
- c) neveikt nekādu kontroli galamērķa valstī;
- d) citu kontroles procedūru ievērošanu galamērķa valstī [..]. saskaņā ar spēkā esošiem valsts tiesību aktiem.

[..]”

21 Attiecībā uz Libānu kods B1120 ir minēts gan šī pielikuma a), gan arī d) slejā.

Valsts tiesiskais regulējums

22 Kriminālkodeksa (*Strafgesetzbuch*) 326. panta 2. un 5. punktā ir noteikts:

“(2) Tāpat [ar brīvības atņemšanu līdz pieciem gadiem vai naudas sodu] soda atkritumu sūtīšanu 1. punkta nozīmē, pārkāpjot aizliegumu, vai bez vajadzīgās atļaujas šī likuma teritoriālajā piemērošanas jomā, ārpus vai cauri tai.

[..]

(5) Ja nodarījuma izdarītājs ir pieļāvis neuzmanību, sods ir šāds:

- 1. šī panta 1. un 2. punktā minētajos gadījumos brīvības atņemšana līdz trim gadiem vai naudas sods,
- [..].”

23 Noteikumu par naudas sodiem atkritumu pārvadājumu jomā (*Abfallverbringungsbußgeldverordnung*) 2. panta 1. punktā it īpaši ir noteikts, ka persona, kura ar nodomu vai aiz neuzmanības pārkāpj Regulu Nr. 1418/2007, eksportējama atkritumus pretēji šīs regulas 1. pantam, skatītam kopā ar tās pielikuma a) sleju, izdara Likuma par atkritumu pārvadājumiem (*Abfallverbringungsgesetz*) 18. panta 1. punkta 18. apakšpunkta a) punkta pārkāpumu.

Pamata lieta un prejudiciālais jautājums

- 24 QB ir *ALU-KAT GmbH*, kuras juridiskā adrese ir Bruhzālē (Vācija) un kura nodarbojas īpaši ar metāla atkritumu reģenerāciju un apglabāšanu, vadītāja.
- 25 Prokuratūra QB pārmet, ka tā aptuveni 2009. gada 25. maijā nosūtīja 3794 lietotus automašīnu katalizatorus, kurus tā bija ieguvusi no trešajām personām kā atkritumus, lai tos reģenerētu vai apglabātu, uz Roterdamu (Nīderlande), kur tos aizturēja Nīderlandes muita. Šos katalizatorus pēc tam bija paredzēts eksportēt uz Libānu. Kā norāda prokuratūra, attiecīgā persona turklāt esot zinājusi, ka minētie katalizatori ir ietverti Bāzeles konvencijas IX pielikumā paredzētajā atkritumu kategorijā B1120 un ka tā esot vismaz apzināti akceptējusi, ka šīs klasifikācijas dēļ šo pašu katalizatoru sūtīšana uz Libānu ir aizliegta atbilstoši Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 2. punktam, skatītam kopā ar Regulu Nr. 1418/2007.
- 26 *Amtsgericht Bruchsal* [Bruhzāles pirmās instances tiesa], kura izskata apsūdzību pret QB, pamatojoties uz Kriminālkodeksa 326. pantu un Noteikumu par naudas sodiem atkritumu pārvadājumu jomā 2. panta 1. punktu, norāda, ka, ja izrādītos, ka kategorijai B1120 piederošo atkritumu eksports uz Libānu nav aizliegts, nebūtu saskaņā ar minētajām tiesību normām sodāmo pārkāpumu veidojošo sastāva pazīmju.
- 27 Minētajai tiesai šajā ziņā ir šaubas. Tā, pirmkārt, konstatē, ka Regulas Nr. 1418/2007 pielikumā minētajai kategorijai piederošie atkritumi attiecībā uz Libānu ir ietverti gan a) slejā, kurā ir paredzēts importa aizliegums, gan arī d) slejā, kurā ir paredzēts, ka tiks ievērotas citas kontroles procedūras saskaņā ar valsts tiesību aktiem galamērķa valstī. Otrkārt, tā norāda, ka saskaņā ar šīs regulas preambulas 6. apsvērumu tad, ja dažas valstis savās atbildēs ir paziņojušas, ka tās plāno ievērot kontroles procedūras saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas atšķiras no Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktā minētās procedūras, atbilstoši tās 37. panta 3. punktam šādiem sūtījumiem būtu *mutatis mutandis* jāpiemēro tās 18. pants, ja vien atkritumi nav pakļauti arī iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūrai.
- 28 Šādos apstākļos *Amtsgericht Bruchsal* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:
- “Vai [Regulas Nr. 1013/2006] 37. panta noteikumi, skatīti kopā ar [Regulu Nr. 1418/2007], ir jāinterpretē tādējādi, ka pastāv aizliegums uz Libānu sūtīt [Bāzeles konvencijas] IX pielikuma B1120 grupas atkritumus?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 29 Vispirms ir jāpiebilst, ka tas, kā šajā gadījumā galamērķa vietā būtu jārikojas ar atkritumiem, uz kuriem attiecas pamata lieta, no iesniedzējtiesas nolēmumā ietvertajiem konstatējumiem noteikti neizriet.
- 30 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ja no faktu izvērtējuma, kas ir vienīgi iesniedzējtiesas kompetencē, būtu jākonstatē, ka atkritumus, uz kuriem attiecas pamata lieta, Libānā bija paredzēts apglabāt, tad to eksports uz šo valsti būtu aizliegts saskaņā ar Regulas Nr. 1013/2006 34. panta 1. un 2. punktu, kuros faktiski ir paredzēts, ka atkritumu eksports no Savienības apglabāšanas nolūkā ir aizliegts, izņemot eksportu, kas tiek veikts uz Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) valstīm, kuras ir arī Bāzeles konvencijas puses.
- 31 Tomēr šajā gadījumā prejudiciālajā jautājumā minētās Savienības tiesību normas attiecas vienīgi uz atkritumu, kurus ir paredzēts reģenerēt, eksportu no Savienības.

- 32 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1013/2006 36. panta 1. punkta f) apakšpunktu no Savienības, lai reģenerētu valstīs, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, ir aizliegts eksportēt atkritumus, ja galamērķa valsts ir aizliegusi šo atkritumu importu. Nav apstrīdams, ka Libānas Republika pieder valstu kategorijai, kurās nepiemēro ESAO lēmumu.
- 33 Turklāt attiecībā uz to atkritumu, kas uzskaitīti Regulas Nr. 1013/2006 III un IIIA pielikumā, eksportu, lai reģenerētu valstīs, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, un kuru eksports nav aizliegts saskaņā ar šīs regulas 36. pantu, tās 37. pantā ir paredzēts, ka Komisijai vispirms ir jāiegūst informācija saistībā ar piemērojamajām procedūrām, lai pieņemtu regulu, kurā būtu iekļautas visas saņemtās atbildes.
- 34 Kā izriet no šī 37. panta 1. punkta i) apakšpunkta, pieprasījuma, kas Komisijai šajā nolūkā ir jānosūta attiecīgajām trešajām valstīm, mērķis ir it īpaši saņemt rakstisku apstiprinājumu, ka atkritumi var tikt eksportēti no Savienības, lai tos reģenerētu šajās valstīs. Par šo mērķi turklāt ir skaidri atgādināts Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 1. apsvērumā.
- 35 Tādējādi šajā gadījumā norāde “B1120” Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) slejā pozīcijā “Libāna” norāda, ka šīs valsts iestādes nepavisam rakstiski neapstiprināja, ka tādi atkritumi kā tie, uz kuriem attiecas pamata lieta, varētu tikt eksportēti uz šo trešo valsti, bet gluži pretēji savā atbildē uz Komisijas atbilstoši minētajam 37. panta 1. punktam nosūtīto pieprasījumu to oficiāli informēja, ka šādu atkritumu nosūtīšana no Savienības uz Libānu, lai tos reģenerētu šajā trešajā valstī, ir aizliegta.
- 36 Turklāt ir skaidrs, ka minētā norāde šajā ziņā adekvāti atspoguļo Libānas iestāžu atbildes saturu, jo, kā tika norādīts šī sprieduma 16. punktā, no to 2007. gada 23. jūnija vēstules pielikuma izriet, ka attiecībā uz kategorijai B1120 piederošajiem atkritumiem minētās iestādes bija atzīmējušas 1. sleju ar virsrakstu “šo Eiropas Kopienas izcelsmes atkritumu imports ir aizliegts”.
- 37 No iepriekš minētā izriet, ka aizliegums eksportēt kategorijai B1120 piederošos atkritumus uz Libānu šajā gadījumā pastāv tādēļ, ka šī trešā valsts ir aizliegusi tos importēt, tāpēc minētais eksporta aizliegums ir jāievēro, ņemot vērā gan Regulas Nr. 1013/2006 37. pantu un to, ka šī atkritumu kategorija ir minēta Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) slejā pozīcijā “Libāna”, – vienīgajās tiesību normās, kuras ir minētas prejudiciālajā jautājumā –, gan arī, kā to ir pamatoti uzsvērusi Komisija, Regulas Nr. 1013/2006 36. panta 1. punkta f) apakšpunktu.
- 38 Runājot par apstākli, kas ir pamatā iesniedzējtiesas jautājumiem, proti, par faktu, ka attiecībā uz Libānu kategorija B1120 ir atkārtoti minēta arī šī paša pielikuma d) slejā, ir jākonstatē turpmākais.
- 39 Pirmkārt, šajā ziņā nevar pieņemt Komisijas izvirzīto skaidrojumu, saskaņā ar kuru, ja trešā valsts ir norādījusi, ka aizliedz noteiktu atkritumu veidu importu savā teritorijā, uz minēto importa aizliegumu attiecinā “kontroles procedūras [...], kas atšķiras no Regulas (EK) Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktā minētās procedūras”, uz kurām ir atsauce Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 6. apsvērumā. Faktiski ir jāatgādina, ka minētajā 37. panta 1. punktā nosauktās kontroles procedūras, proti, tās, kas ir paredzētas Regulas Nr. 1013/2006 18. un 35. pantā, pēc būtības attiecas tikai uz atkritumiem, kuru imports nav ticis principā aizliegts.
- 40 Otrkārt, no cita Komisijas skaidrojuma var secināt, ka atkritumu kategorija B1120 šajā d) slejā ir minēta atrunas dēļ, kuru Libānas iestādes pauda to iepriekš minētajā 2007. gada 23. jūnija vēstulē attiecībā uz sekām, ko varētu izraisīt iespējamās atšķirības Kopienu un Libānas Republikas apstiprinātajās kodifikācijās, kas attiecas uz atkritumu kategorijām.
- 41 Lai kādi arī būtu īstie iemesli, kuru dēļ Komisija iekļāva minēto norādi, tomēr tās dēļ nekādā gadījumā nevar tikt apšaubīts šī sprieduma 37. punktā ietvertais secinājums, saskaņā ar kuru kategorijai B1120 piederošo atkritumu eksports no Savienības uz Libānu saskaņā ar pašlaik spēkā esošajām Savienības tiesībām ir aizliegts, ne arī tādējādi un pretēji tam, ko apgalvo QB, tikt attaisnota Regulas Nr. 1013/2006 18. pantā paredzētās procedūras piemērošana.

- 42 Faktiski minētajā d) slejā ietvertā norāde, ka “tiks ievērotas citas kontroles procedūras saskaņā ar valsts tiesību aktiem galamērķa valstī”, ir jāinterpretē, ņemot vērā Regulu Nr. 1013/2006 un atbilstoši tai.
- 43 Saskaņā ar minētās regulas 37. panta 1. punktu Komisija 20 dienu laikā pēc šīs regulas spēkā stāšanās nosūta rakstisku pieprasījumu katrai valstij, kurā nepiemēro ESAO lēmumu, lai saņemtu rakstisku apstiprinājumu, ka atkritumi var tikt eksportēti no Savienības, lai tos reģenerētu attiecīgajā valstī, un norādi, kura iespējamā kontroles procedūra tiem tiktu piemērota galamērķa valstī. Šajā 1. punktā ir paredzēts arī, ka katra valsts, kurā nepiemēro ESAO lēmumu, varēs izvēlēties starp šādām iespējām, proti: aizliegumu vai iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kā aprakstīts Regulas Nr. 1013/2006 35. pantā, vai arī neveikt nekādu kontroli galamērķa valstī. Minētās regulas 37. panta 3. punktā savukārt ir precizēts, ka, ja ir izdarīta izvēle neveikt kontroli, attiecīgajiem atkritumu sūtījumiem piemēro tās 18. pantu.
- 44 No šīm tiesību normām izriet, ka iespējamās kontroles procedūras, ko atkritumiem piemērotu galamērķa valstī, norādīšana, tāpat kā Regulas Nr. 1013/2006 18. pantā paredzētās vienkāršās informēšanas procedūras iespējamā piemērošana to sūtījumiem uz šo valsti, liek nenovēršami iepriekš pieņemt, ka šos atkritumus drīkst no Savienības eksportēt reģenerēšanai šajā valstī.
- 45 Attiecībā uz minēto 18. pantu un atsauci uz minēto tiesību normu, kas ir ietverta Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 6. apsvērumā, turklāt ir jāpiebilst, ka šīs pašas regulas 1.a pantā ir skaidri apstiprināts, ka tikai tad, ja valsts savā atbildē uz Komisijas nosūtīto rakstisko pieprasījumu atbilstoši Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktam norāda, ka tā “neaizliegs dažus atkritumu sūtījumu veidus” vai “nepiemēros tiem iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kas aprakstīta minētās regulas 35. pantā”, šiem sūtījumiem var tikt *mutantis mutandis* piemērots šīs pašas regulas 18. pants.
- 46 Arī Regulas Nr. 740/2008 pielikumā ietvertā piezīme, kurā ir precizēts, ka Regulas Nr. 1013/2006 18. pants saskaņā ar šīs regulas 1. pantu attiecas uz Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma c) un d) sleju, tāpat ir jāsaprot tādējādi, ka minētajā 18. pantā aprakstītā procedūra attiecas tikai uz gadījumiem, kad vienas kategorijas atkritumi ir atkārtoti minēti vienā vai otrā no šīm divām c) vai d) slejām, izņemot tad, ja tie vienlaikus ir atkārtoti minēti arī a) vai b) slejās, kas attiecas, respektīvi, uz importa aizliegumu un Regulas Nr. 1013/2006 35. pantā paredzētās procedūras piemērošanu.
- 47 Visbeidzot ir svarīgi norādīt, ka Regulas Nr. 1013/2006 36. un 37. panta kopsakarā ar Regulu Nr. 1418/2007 interpretācija, saskaņā ar kuru norāde uz kādas kategorijas atkritumu importa trešajā valstī aizliegumu šīs pēdējās minētās regulas pielikumā ir pietiekama, lai konstatētu, ka pastāv šādu atkritumu eksporta aizliegums no Savienības uz šo trešo valsti un pilnīgi izslēgtu iespēju piemērot Regulas Nr. 1013/2006 18. pantu, kā secinājumu 65.–68. punktā norāda ģenerāladvokāts, ir vienīgā, kas atbilst mērķiem, kuri šajā gadījumā ir izvirzīti Savienības tiesiskajā regulējumā.
- 48 Runājot par jautājumu, vai Savienības tiesību normām šajā gadījumā piemīt pietiekama skaidrības pakāpe, lai veidotu pazīmes kvalifikācijai saskaņā ar valsts krimināltiesībām atbilstoši noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības principam, – tas, kā secinājumu 71. punktā uzsvēra ģenerāladvokāts, ir jāizvērtē iesniedzējtiesai. Šajā ziņā tomēr ir jāatgādina, ka minētais princips ir Savienības tiesību vispārējais princips, īpaši nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. panta 1. punktā. Šis princips, kuru ievērot ir pienākums it īpaši dalībvalstīm, kad tās nosaka sodu ar mērķi sodīt par Savienības tiesību normu pārkāpumu, paredz, ka likumā ir jābūt skaidri definētiem noziedzīgajiem nodarījumiem un sodiem, ar kuriem tos apkaro. Šis nosacījums ir izpildīts tikai tad, ja tiesību subjekts no atbilstīgās tiesību normas formulējuma un, vajadzības gadījumā, ar tiesu sniegtās šo tiesību normu interpretācijas palīdzību var uzzināt, kuras darbības un bezdarbība izraisa tā kriminālatbildību (šajā ziņā it īpaši skat. 1989. gada 13. jūlija spriedumu lietā 5/88 *Wachauf*, *Recueil*, 2609. lpp., 19. punkts; 2007. gada 3. maija spriedumu lietā C-303/05 *Advocaten voor de Wereld*, Krājums, I-3633. lpp., 49. un 50. punkts, kā arī 2011. gada 31. marta spriedumu lietā C-546/09 *Aurubis Baltica*, Krājums, I-0000. lpp., 41. un 42. punkts).

- 49 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1013/2006 36. panta 1. punkta f) apakšpunkts un 37. pants kopsakarā ar Regulu Nr. 1418/2007 ir jāinterpretē tādējādi, ka reģenerācijai paredzētu atkritumu, uz kuriem attiecas Regulas Nr. 1013/2006 V pielikuma 1. daļas B sarakstā ietvertais kods B1120, eksports no Savienības uz Libānu ir aizliegts.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 50 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies Itālijas valdībai, kā arī Komisijai, kas iesniedza apsvērumus Tiesai, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 14. jūnija Regulas (EK) Nr. 1013/2006 par atkritumu sūtījumiem 36. panta 1. punkta f) apakšpunkts un 37. pants kopsakarā ar Komisijas 2007. gada 29. novembra Regulu (EK) Nr. 1418/2007 par Regulas Nr. 1013/2006 III vai IIIA pielikumā uzskaitītu dažu atkritumu eksportu reģenerācijai uz valstīm, uz kurām neattiecas ESAO Lēmums par atkritumu pārrobežu pārvietošanas kontroli, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2008. gada 29. jūlija Regulu (EK) Nr. 740/2008, ir jāinterpretē tādējādi, ka reģenerācijai paredzēto atkritumu, uz kuriem attiecas Regulas Nr. 1013/2006 V pielikuma 1. daļas B sarakstā ietvertais kods B1120, eksports no Eiropas Savienības uz Libānu ir aizliegts.

[Paraksti]

i — Pēc lūguma piemērot anonimizāciju apmierināšanas šā sprieduma ievaddaļā un 2., 24., 25., 26. un 41. punktā minētais vārds ir aizstāts ar burtiem.